

Iz mladih peres . . .

NAŠA NADICA.

Imam petletno sestrico. To vam je pravo živo srebro. Kakor vsak otrok, je tudi naša Nadica včasih pridna, včasih pa poredna. A po večini je pridna in tudi rada je, to je pri njej glavno. Opisati Vam hočem zanimiv dogodek, po katerem boste povsem spoznali Nadico.

Neko popoldne, ko sem se vrnila iz šole, mi reče Nadica: »Elza, ti se moraš z mano igrati!« Jaz pa sem se seveda zopetstavila temu in kratko rekla: »Ne!« Ona pa v jok in k mami. Prišla je mama in mi rekla, da sem otročja. Nadičina trmica je obveljala. Sedaj je prišlo glavno vprašanje: kaj se bova igrali. Ona na vsak način »ravbarje«, jaz pa seveda ne. No, nazadnje sva se odločili za »bolnico!« Jaz sem bila torej zdravnik. Nadica ima štiri lepe punčke, toda vse so »invalidne«. Jelici manjka nos, Rožici uho, Barici leva roka, Ljubici pa stekleno oko. Nato ima Nadica tudi še medvedka, ki grdo godrnja. Torej, Nadica je zložila punčke in medvedka enega vrh drugega na voziček in jih pripeljala gospodu doktorju: »Oh, gospod doktor, moje punčke so tako strašno bolne. Poglejte, Jelica je imela škrlatinko, zato ji je odpadel nos.« Navidezni doktor se seveda mora smejati, kar Nadica silno ježi. Pridemo do medvedka: »Temu pa nič ni, cenjena milostljiva,« se izgovarja kesar, ki sam nič ne more od smeha. In sedaj se mlada mamica razjezi. Kar nenadoma, še dobro se nisem zavedla, je skočila vame in čof, pa sem dobila eno mastno. Seveda da sem se hudo razjezila. Vstala sem in odšla v sobo. Mala milostljiva pa se je takoj pokesala za svoje dejanje. Po licih so ji začele padati solzice, grenke solzice polne odkritosrčnega kesanja. Prišla je mamica. Ko je od Nadice izvedela vso zadevo, ji je rekla, naj me gre prosit odpuščenja. Sestrica se je zamislila in se končno odločila, da pojde. Tiho, tiho je prišla k meni, me od zadaj objela in z jokajočim glasom rekla: »Elza, ali si še kaj huda name, prosim, daj mi poljubček!« Do dna srca se mi je zasmilil dobri otrok in na njena rdeča ličeca je padel glasen poljubček. Vsa srečna se je vrnila k mami v kuhinjo, kjer je s ponosom rekla: »Elza ni več huda name!« Mamica ji je dala še en poljubček, tako da je imela kar dva.

Ta dogodek se mi je vtisnil globoko v spomin in priznati moram, da imam Nadico, če sem prav včasih huda nanjo, od srca rada.

Tudi vam bi bila všeč, če bi jo poznali. Škoda, da je ne!

Elza Kunčeva, Ljubljana.

(Prispevki »Zvončkarjev«.)

PRIRODA.

Jutranje solnce pozdravlja te — priroda,
ptičji spev proslavlja te — priroda.

Šum gozdov uspava te — priroda,
cvetic opoj opaja te — priroda.

Sadežev obilo te sladi — priroda,
jesenskih barv pestrost te krasi — priroda.

Kako bi pak ne vzljubil te — priroda,
kako bi vsak dan ne zasnužil te — priroda.

Bogdanov.

ROGAČ IN KRESNICA.

(Basen.)

V lepi majski noči, ko so vsepovsod duhteli pomladni cvetovi, sta se pod glogovim grmom blizu bele ceste srečala mojster rogač Zabavljáč in kresnica Erna Laterna. Crni rogač je takoj debelo pogledal razsvetljeno kresnico in se ji oblastno porogal:

»Ti si pa menda slepa ali pa vsaj zelo brljava, ker ne moreš nikamor brez luči. Kaj pa tako iščeš ponoči po tem božjem svetu, podnevi te pa nikjer ni videti. Čakaj no, upihni vendar tisto svojo leščerbo, da te bom bolje videl, saj se mi kar črno dela pred očmi od same svetlobe. Tetka Lenica Gosenica mi je zadnjič pravila, da imaš obleko vso zamazano in nacefrano, čevlje pa vse raztrgane in blatne. Da bi se te vsak pošteno ustrašil, če bi te srečal pod solnčnim svitom. Ponoči pa taka nobles! Jaz sem pa vedno enak in izvrstno mi pristoja frak, pa naj bo svetlo ali mrak...«

Kresnica pa takole:

»E, rogač Zabavljáč, kaj bi se ti razkazovala tule v temi pod glogovim grmom. Na cesto stopi z menoj, tam ti pa v mesečini rada upihnem svojo lučko, da se me boš lahko do sita nagledal.«

In sta res šla: rogač ponosno in žurno naprej, kresnica Erna Laterna pa ponižno in počasi z njim. Pred ovinkom in sredni ceste se je rogač ustavil in oblastno okrenil, da bi tovarišici spet kakšno zasolil. V tistem hipu je v ostrem diru iz bližnjega mesta privozil avtomobil in zdrčal čez frak, čez reberca, čez noge in čez zabavljiva usta mojstra rogača, da je od vsega napuha ostal samo droben črn madež sredi bele ceste.

Kresnica pa je v znak sožalja upihnila svojo lučko...

Pavel Pika, Trnovo.